

Τὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας*

Ἑομιλία τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου Μητροπολίτου Νέας Ὑόρκης
τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, † 1985

«Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναός, ἡ Θεοτόκος ἐν Ναῶ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια ἀγάλλονται». Ἐμεῖς μόλις ἀκούσαμε νὰ ψάλλονται αὐτὰ τὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἐξεικονίζει τὸ εορταστικὸ γεγονός, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμη ἐπιτελοῦμε κατὰ τὴν σημερινὴ Μεγάλῃ Ἑορτῇ.

«Σήμερον τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀγάλλονται», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ἐμεῖς γνωρίζουμε, ὅτι στὸν Ἀκάθιστο Ὑμνο τῆς Θεοτόκου, σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς χαιρετισμούς Της, ἐπίσης λέγουμε: *«Χαῖρε Ἁγία, Ἁγίων μείζων»*, αὐτὸ σημαίνει: Νὰ χაίρεσαι Ἐσύ, ἡ ὁποία Εἶσαι μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων!

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑορτῆς μᾶς διηγεῖται, πὼς οἱ εὐλαβεῖς γονεῖς, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, ἔφεραν τὸ τριετὲς παιδί τους, τὴν μικρὰ παρθένο Μαρία στὸν

Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθῆ, σύμφωνα μὲ τὸ τάμα τους, ὅτι θὰ τὴν ἀφιέρωναν στὸν Θεό. Πὼς οἱ παρθένοι νεάνιδες τὴν συνόδευαν μὲ λαμπάδες καὶ πὼς τελικά, ὅταν εἰσῆλθαν στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀρχιερέας Ζαχαρίας ἐξῆλθε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. Καὶ ἡ Παράδοσις μᾶς πληροφορεῖ ὅτι Αὐτῇ, ἂν καὶ τόσο μικρῇ, μόλις τριῶν ἐτῶν, ἀπὸ μόνη Της ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια κατευθεῖαν πρὸς ἐκεῖνον, καὶ αὐτός, καθοδηγούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἔπραξε αὐτό, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ξαναγίνει ποτὲ στὰ χρονικά, καὶ τὴν ὠδήγησε στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, στὸ μέρος, στὸ μυστικὸ σκοτάδι τοῦ ὁποίου, μόνον Αὐτὸς ὁ Κύριος ἐσκήνωνε· καὶ ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε πατήσει πόδι ἀνθρώπου, καὶ μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς μόνος του, εἰσερχόταν στὸν ἐνδιάτακτο καιρὸ, μὲ προσευχὴ καὶ θυμίαμα μία ἡμέρα τὸν χρόνο.

Μία ἡμέρα τὸν χρόνο! Καὶ αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκείνη ἡ ἡμέρα. Παρ' ὅλα αὐτά, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ δίκαιος Ζαχαρίας ὠδήγησε τὴν τρίχρονη Νεάνίδα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἔτσι ὥστε νὰ ἀνα-

τραφή εκεί. Σὲ ἄλλον ἐκκλησιαστικό ὕμνο λέγει: «ὡς ἡγιασμένη». Καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις μᾶς ἀναφέρει πὼς ἦταν συχνὰ στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων· πὼς Ἅγιοι Ἄγγελοι τῆς ἐμφανίζονταν ἐκεῖ· πὼς ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τῆς ἐμφανιζόταν καὶ τῆς ἔφερνε τροφή. Καὶ ὄντως ἔτσι εἶναι διότι, ὅταν ἀναγινώσκουμε τὴν ἱερὰ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία πῆγε, στὸν Εὐαγγελισμό, νὰ τῆς ἀναγγεῖλη τὸ χαρμόσυνο μῆνυμα, τὸ Εὐαγγέλιο καθιστᾶ σαφές, ὅτι ὅταν ἡ Ὑπερευλογημένη Παρθένοσ Μαρία εἶδε τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ, δὲν τaráχθηκε ἀπὸ τὴν παρουσία του, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μῆνυμά του· ἐπειδὴ τῆς ἦταν παλαιὸς γνώριμος καὶ τῆς εἶχε ἐμφανισθῆ πολλὰ φορὲς στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, ὅταν ἄκουσε τὸν ἀσυνήθιστο χαιρετισμό, «Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ἐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί», ἦταν αὐτὸς ὁ ἀσυνήθιστος χαιρετισμός, ὁ ὁποῖος τὴν ἐτάραξε, καὶ ἀναρωτήθηκε τί νὰ ἐσήμαινε ἕνας τέτοιος χαιρετισμός.

Σύμφωνα μὲ τὴν Παράδοσι, μετὰ τὴν Εἴσοδό Της στὸν Ναὸ, ζοῦσε μονίμως ἐκεῖ. Ἐκεῖ προσευχόταν, ἐκεῖ ἐργαζόταν, καὶ ἐκεῖ, ὅπως ἔχει ἦδη εἰπωθῆ, Ἅγιοι Ἄγγελοι τῆς ἐκόμιζαν τροφή.

Ἀλλά, πὼς ἐμεῖς σχετιζόμεθα μὲ τὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ; Γιὰ τὸν Χριστιανὸ ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀκριβῶς ὅπως στὰ ἀρχαῖα χρόνια γιὰ τὸν Ψαλμωδὸ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε: «Εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα» (Ψαλμ. ρκα' 1). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, χάρηκα ὅταν κάποιος μοῦ εἶπεν: «Ἄς πορευθῶμε εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου»! Συμβαίνει αὐτὸ μὲ μᾶς; Τιμοῦμε τὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ; Ἀγαποῦμε τὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ; Προσπαθοῦμε νὰ εἴμεθα ἐκεῖ ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ συχνὰ μπορούμε; Ἄρά γε, ὑπερπηδοῦμε τὰ τυχὸν ἐμπόδια ποὺ παρουσιάζονται; Ἐσεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε, ὅτι εἶναι μακρὺς ὁ δρόμος, ἂν καὶ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε πρόφασιν!

Σὲ αὐτὴν εἰδικῶς τὴν περίπτωσι, ἔφεραν τὴν Πάναγγο καὶ Παρθένο Μαρία, ἔφεραν τὴν νεαρὴ Παρθένο μέσα στὸν Ναὸ· ὁ Ναὸς ἔγινε γι' αὐτὴν δικιά Της κατοικία. Ἔμενε πάντα ἐκεῖ. Ἀλλά, δυστυχῶς τώρα συμβαίνει καὶ τὰ δικά μας τὰ παιδιά νὰ πηγαίνουν πολὺ σπάνια στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ. Εὐλογημένα εἶναι ἐκεῖνα τὰ παιδιά, τῶν ὁποίων οἱ εὐλαβεῖς γονεῖς τους πάντοτε τὰ φέρνουν στὴν Ἐκκλησία! Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἰσάξιο μὲ ὅτι λαμβάνει ἕνα νεαρὸ παιδί στὴν Ἐκκλησία, στὴν γεμάτη χάρη, λαμπρότητα, ἱερὴ καὶ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς

Ἐκκλησίας! Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ἡ νεανικὴ ψυχὴ ἀπορροφᾷ σὲ αὐτὰ τὰ τρυφερὰ χρόνια τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, θὰ ἀποδειχθῆ θησαυρὸς καὶ πνευματικὸ κεφάλαιο γι' αὐτήν, καὶ τὸ καλύτερο ἀντίδοτο στὴν ματαιότητα καὶ ἀκολασία τῆς ζωῆς, στὴν ὁποία πολὺ γρήγορα θὰ ἐκτεθῆ. Μακάρι νὰ μπορούσαν οἱ ἄγιες Ἐκκλησίες μας νὰ γεμίζουν πάντα ἀπὸ παιδιά! Ἀλλά, συνεχῶς βλέπουμε ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀκόμη καὶ στὶς μεγάλες Ἑορτές. Γιὰ παράδειγμα, σήμερα ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἔχη ἕναν ἀρκετὰ μεγάλο ἀριθμὸ πιστῶν, ἀλλὰ μὲ δυσκολία μερικὰ παιδιά.

Αὐτὸ εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει ὅλους νὰ μᾶς προβληματίζει, ὄχι μόνον τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ τοὺς παιδαγωγούς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς Χριστιανούς, τὸν καθένα μας, ἔτσι ὥστε νὰ μπορῆ νὰ δίδεται ἔστω καὶ μία πενιχρὰ εὐκαιρία στοὺς νέους, νὰ ἀπορροφήσουν στὴν πνευματικῶς ἀναπτυσσόμενη καὶ ἀνθηφοροῦσα ψυχὴ τους, τὸ πνευματικὸ κεφάλαιο καὶ τὴν πνευματικὴ γνῶσι πὸ προσφέρεται στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι, αὐτὰ μπορεῖ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ νὰ ἀποβῆ γι' αὐτὰ πνευματικὸς πλοῦτος, ὄχι μόνον στὴν πορεία τους σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν μέλλουσα.

Σκεφθῆτε αὐτὸ καὶ προσπαθῆστε νὰ φέρνετε τὰ παιδιά μας στὴν Ἐκκλησία πῶς συχνά. Οὕτως ὥστε, νὰ μάθουν νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ σταθερὰ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ βρίσκονται ἐκεῖ. Πάντοτε ὑπῆρχαν, καὶ πράγματι ὑπάρχουν καὶ τώρα κάποιες οἰκογένειες, τῶν ὁποίων τὰ μικρὰ παιδιά ἀγαποῦν τὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ σὲ τέτοιο βαθμὸ, καὶ δὲν πλήττουν στὶς Ἀκολουθίες, οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἶναι οἱ γονεῖς αὐτοὶ πὸ φέρνουν τὰ παιδιά στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὰ παιδιά τοὺς γονεῖς! «Γρήγορα, γρήγορα!». Εὐλογημένη εἶναι ἡ οἰκογένεια αὐτή, στὴν ὁποία ἐπικρατεῖ αὐτὴ ἡ κατάστασις.

Σκεφθῆτε το αὐτό, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Νὰ φροντίσετε, ὥστε τὰ παιδιά μας νὰ μεγαλώνουν Χριστιανικά, σὰν γνήσια, πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀγαποῦν τὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ταπεινὴ καὶ προσευχητικὴ ἀτμόσφαιρά του. Ἀμήν!

(*) Περιοδικὸ «The Shepherd», Volume XXXIII, Number 3 / November 2012, pp. 2-4. Μετάφρασις ἀπὸ τὰ ἀγγλικά ἀπὸ Ἀδελφὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.